

Ensomheten begynte ganske tidlig for meg, sier han til seg selv mens han trekker opp vekkeruret som aldri ringer, men bare tikker og tikker. Det er og har alltid vært noe i veien med drivverket dens, allikevel trekker han den opp hver morgen, akkurat som Gud gjør med ham. Han hater Gud, men liker vekkeruret. Helt siden dagen han kjøpte det og oppdaget at det aldri ringte, følte han seg litt mindre ensom. Han hadde funnet noe som delte skjebnen hans, og siden den dagen har han vært ett med tikkingen, som for dem ikke har noe formål, annet enn å følge tidens meningsløse takt.

Han har kledd alle veggene i leiligheten med bokhyller, og han har kledd alle bokhyllene med bøker. Med disse bøkene har han skodd kunnskapen sin nok til å kunne lande på bena i en hvilken som helst diskusjon, men han er aldri i en, for han kjenner ingen andre enn seg selv. Det nærmeste han kommer kontakt med et annet menneske, er når den gamle mannen bak kassen i kolonialen på hjørnet nikker pent og sier hei når han kommer for å betale. Han pleier å smile forsiktig tilbake.

Der ute, forbi vindusruten, finnes det et hav av mennesker, mens her står han, strandet i andre etasje på en øy av betong, omringet av bøker. Han pleier å trykke siden av ansiktet mot ruten, han liker det. Den varme huden mot den kalde glasshinnen, måten lyden fra håndflatene vibrerer langs glasset, og inn i øret hans når han drar dem nedover den glatte flaten. Så stopper han, snur litt på hodet og puster ut med nesen så det kommer dugg på ruten, bare for å se om han lever. For det føles ikke slik. For å være ærlig vet han ikke hvordan noe føles lengre, annet enn ensomhet og uro. Årevis med frykt og skuffelse har gjort at han til slutt valgte å gjemme seg i bøkene bare for å slippe og tenke. Han var redd livets skiftende kurver, så slik holdt han på inntil han ble kald og tom, da trådte han bort til vinduet og begynte og speide lengtende ut på det uopnåelige, ubarmhjertige, uforståelige.

Han setter fra seg vekkeruret og går inn på kjøkkenet for å lage seg en kopp te. Han fyller den gamle kjelen med vann og setter den på kokeplaten. Så vender han blikket ned i den lokkløse kjelen og venter på at det skal begynne å koke, dette vet han alt om. Hvordan de trege molekylerne i det kalde vannet reagerer med de raske molekylerne fra den varme platen. Hvordan vannmolekylerne ekspanderer etter hvert som de beveger seg fortere og fortere, inntil de har vokst 1700 ganger av sin opprinnelige størrelse, for så og stige opp som energi, full av varme, før de senere faller ned til jorden igjen, i form av snø, hagl, rim, regn, eller dugg. Et nydelig bilde på reinkarnasjon tenker han med seg selv. Vannets sjel som stiger opp mot himmelen som en sky av energi, kraftigere enn noensinne, en grandios avslutning, en avslutning han kunne tenkt seg selv, men i livet hans er det lite varme og hente.

Det er når han løfter kjelen av platen for å helle det kokende vannet over i en kopp at han oppdager det. Vekkeruret, det har sluttet å tikke.

Han slipper kjelen og styrter ut mot stuen der vekkeruret står plassert eksakt på midten av vinduskarmen. Han tar tak i det med begge hender, holder det opp foran ansiktet, rister det, og løfter det inntil øret. Ikke en lyd. Han holder det igjen opp foran ansiktet og begynner å telle inni seg. Han teller til seksti, til nitti, til hundreogtyve. Viserne forblir urørlig, tikkingen har stilnet, uret har stoppet.

Med ett blir han overmannet av en hodepine og en intens uro som kommer dypt inne fra ham. Han slipper vekkeruret, tar seg til tinningene og skriker ut et kraftig, sårt nei som fyller hele

rommet. Det piper og banker i hodet hans mens tanker han har fortrenget i så mange år raser igjennom nervebanene. Han vet det så altfor godt, han er skissen av et liv, et omriss av et selv, fargeløs er han fanget i et hvitt vakuum, et vakuum bare vekkeruret kunne fylle med sin tikkende bekreftelse på at han ikke var alene. Men han er det nå.

Han får ikke puste, han tar seg til brystet, lener seg framover og legger en hånd på kne for støtte. Slik kjemper han seg bort til vinduet og slenger det opp. Den kjølige luften strømmer mot ham og virvler i det tynne håret hans. Han stirrer ned på den trafikkerte gaten og kjenner en kvalme sette seg i magen. Han tar noen skritt bakover i rommet, hele tiden med blikket vendt ut vinduet. Han har alltid vært for feig til å leve, han vet det nå. Skal han? Er det ikke noen trygghet igjen for ham på denne ensomme planeten nå? Han kommer til å tenke på Gagarin's ord: *„Jeg ser ingen Gud her oppe.“* Tårene triller og han kan kjenne sinne stige i ham. Pusten har kommet tilbake i store, tunge drag. Fortvilet begynner han å rive bøker ut av hyllene mens han ynker seg. Han roper, skriker og stønner mens bøkene flyr rundt ham, rommet spinner, svetten dekker ansiktet hans, og Bjørneboe forlater hånden hans og treffer en lampe på andrte siden av rommet så den knuser. Er dette alt?! Er dette livet mitt?! Adrenalinnet fyller ham, og han setter fart mot det åpne vinduet og enden på det hele. Han tar sats ifra parketten på stuegulvet, alt blir helt stille, roen inntar ham, og et underlig smil setter seg på leppene hans der han nærmer seg vinduet i et stort sprang, men han innser i luften at han har hoppet for tidlig.

Begge bena hans treffer vinduskarmen så han faller ut av vinduet i en roterende bevegelse. Med et brak lander han i blomsterpottene på altanen i etasjen under. Altandøren går opp, og ut kommer en forskrekket kvinne. Hun setter seg på kne foran ham og ser på ham med et sjokkert blikk.

Herregud, går det bra med deg?

Han ser på henne og utbryter: Jammen, jammen du er jo nydelig. Og oppe fra det åpne vinduet i andre etasje, kan man høre den klare lyden fra et vekkerur som ringer.